

Mindenki karácsonyfája

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer két gyerek: Sári és Palkó, pont annyi idős, mint ti. Elindultak az édesapjukkal a havas erdőbe, hogy hozzanak egy karácsonyfát. Mindegyik fát megvizsgálták, de nem találtak egyet sem, amelyik megfelelt volna.

- Nem, ez túl nagy, nem fér be a szobába - mondta Palkó. A következő pedig túl kicsinek bizonyult.

- Nézd, ez meg milyen görbe! - méltatlankodott Sári.

- Annak meg ott alig van hátul ága - tódította az apjuk.

A következő fának dupla csúcsa volt, mert felül elágazott. Viccesen festett, de ezt sem akarták hazavinni.

Megálltak pihenni. Kerestek egy padot, megették a sajtos szendvicsüket és az almát. Az édesapjuk elővarázsolt a kabátzsebéből pár mézeskalácsot is - villámgyorsan elfogyott.

Aztán továbbindultak az: apa az ösvény bal oldalát figyelte, a gyerekek a jobb oldalát.

Egyszer csak egy tisztásra értek - és íme, ott volt! A fenyőfák fenyőfája! Egyenes, nem túl nagy és nem túl kicsi, nem túl vékony és nem túl vastag. Erős, tömött ágain jégcsapok ragyogtak.

- Apa, gyere gyorsan! - kiáltották a gyerekek. - Megtaláltuk a világ leggyönyörűbb karácsonyfáját!

Az édesapjuk odasietett, és hangosat füttyentett:

- Hú! Ez aztán a szép fa! Egyszerűen tökéletes!

Csak álltak a tisztáson és bámulták a fenyőt. Sári hirtelen megszólalt:

- Apa, mit gondolsz, hány éves?

- Nos... Azt hiszem, annyi lehet, mint te - mondta apa, és elővette a hátizsákjából a fűrészét. - Na, gyerünk, vágjuk ki ezt a világbajnokot, és vigyük gyorsan haza!

Sári azonban a fejét rázta:

- Ne, apa! Várj!

Odaszaladt a fához, és megsimogatta a két középső ágát. Olyan volt, mint két, ölelésre tárt kar. Sári félrefordított fejjel fülelt. Aztán így szólt:

- A fenyő azt mondja, nem akarja, hogy kivágják. Hiszen még gyerek!

- Igen, persze - de hát nem azért jöttünk, hogy hazavigyünk egy fát?

Palkó is odaszaladt a nővéréhez, és hallgatózott.

- A fenyő azt mondja, hogy nagyon szeretne karácsonyfa lenni, de nem a mi szobánkban!

- Értem... De hát hol? - csodálkozott az édesapjuk.

A gyerekek tovább hallgatóztak:

- A fenyő azt mondja, hogy jöjjünk el hozzá mi, mindannyian! Akkor nem csak egyetlen család fája lehetne, hanem mindenkié!

- Jó, de... akkor mindenkinek ide kell jönnie hozzá az erdőbe... ugye?

- Hát persze! - kiáltották a gyerekek.

- Ki mondta, hogy mindenkinek saját karácsonyfára van szüksége? - tette fel a kérdést Sári. - Osztózzunk meg mindannyian ezen az egyetlen fán! Ünnepeljünk itt, és aztán otthon gyűjtsük meg a gyertyákat az adventi koszorún! Így ez a gyönyörű fenyő tovább

növekedhet. Ha hazaérünk, megkérdezzük nagyapát és nagymamát, hogy van-e kedvük eljönni velünk ide.

Így esett, hogy karácsony estéjén különös kis társaság vonult át az erdőn. Elöl haladt Sári és Palkó egy hatalmas, saját készítésű csillaggal - ők mutatták az utat. Utánuk jöttek a nagyszülők, és aztán még sok-sok ember a faluból. Mindannyian hátizsákokat cipeltek, meg kosarakat, tele étellel.

Ahogy elérték a tisztást, tüzet raktak, és egy nagy üstben feltették főni a gyümölcs puncsot. Végül nekiláttak feldíszíteni a karácsonyfát. Mindenki hozott magával díszeket meg gyertyákat, és a fa hamarosan sokszínű ünnepi pompába öltözött. Panni néni és Ali bácsi gitározni kezdett. A völgy túlfeléről érkezett gazdálkodók a szamarukat is elhozták, úgyhogy a gyereksereg sorra körbeszamaragolhatott a tisztáson.

Ahogy leszállt az este, meggyújtották a fán a gyertyákat, és énekelni kezdtek - még a szamár is. Ettől az emberek jobb kedvre derültek.

Na és mit csinált Sári és Palkó, akik pont akkorák voltak, mint ti? Elárulom: mosolyogtak! Annak örültek, hogy a fa tovább nőhet, és várhatja a következő évet, amikor ismét eljönnek hozzá az emberek, és ő megint mindenki karácsonyfája lehet.